

slovo PRAVDY

03
2022

Číslo: 03 2022
Ročník: XXI
Vydavateľ: Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com
E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Janka Kráľa 4
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 77/19
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

ÚVODNÍK

3

KRISTOVA OSOBA

[28] Jeho nespochybniteľná smrť [5]

6

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[3] Zapečatení

8

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[3] Jej zjavenie (1)

12

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNĽUJÚ

[11] Boh je spravodlivý

15

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[5] Svadba a svadobná večera Baránkova

18

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[6] Cirkev a tisícročné kráľovstvo

22

POŽEHNANÝ

[3] Izák žehná Jakoba

24

VEĽKÉ EVANJELIUM

Rimanom 4:5

26

VEĽKÉ EVANJELIUM

Rimanom 5:1

27

VEĽKÉ EVANJELIUM

Rimanom 5:6

28

VEĽKÉ EVANJELIUM

Rimanom 5:8

29

VEĽKÉ EVANJELIUM

Rimanom 6:23

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“
Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

ÚVODNÍK

Sandy Jack

*„A nech nazhromaždia všelijakej potraviny za tých sedem dobrých rokov, ktoré prídu teraz, a nahromadia obilia.“
(1. Moj. 41:35)*

*„Tak som Ťa vyzeral vo svätyni, aby som videl Tvoju moc a slávu.“
(Žalm 63:3) (Evanjelický preklad)*

Jadrom Jozefovej rady utrápenému faraonovi bolo niečo, čo je hodné nášho uvažovania.

Hoci niektorí možno hľadajú na minulosť a vzdychajú nad stratou duchovnej „slávy“ predošlých generácií, práve v našich dňoch máme v duchovnej oblasti nesmierne výsady. Majúc prístup k tak mnohým nástrojom umožňujúcim štúdium písem, v mnohých ohľadoch práve my žijeme dobré roky – roky hojnosti. Je tu však istý rozdiel – nevieme, ako dlho budú tieto dobré roky trvať a je možné, že dni nesmiernych skúšok a výziev, roky hlbokého sucha, sú neďaleko. Ale teraz tu nie sú! Podobne, aj v našich osobných skúsenostiach, budú „dobré roky“, keď budeme mať príležitosť „nahromadiť obilia“. V takýchto dňoch však číha i nebezpečenstvo, že samolúbosť a užívanie si hojnosti dneška nás môžu rozptyľovať a odvádzať od poznávania pravého charakteru nášho Boha. Môžeme sklíznuť do omylu a myslieť si, že takýmto veciam sa môžeme naučiť iba v súžení – to však nie je pravda! Iste,

ak Boha nepoznáme pred skúškami, potom sa nemáme o čo oprieť, keď prídu! Aké dôležité je nazhromaždiť si úctu voči Bohu, ako je zjavený vo Svojom slove!

V Žalme 63 sa zdá, že Dávid píše lekciu aj pre nás. Vo verši 3 si nežiada byť opäť vo svätyni, hoci by tomu bol nepochybne veľmi rád. V suchote a smäde skúšok v pustine jeho hlavnou prosbou k Bohu bolo, aby videl Jeho moc a slávu. Je však pozoruhodné, že pridáva vetu, ktorá nám ukazuje, že nežiadal Boha, aby mu ukázal niečo nové. Dobre využil roky „hojnosti“! Využil ich, aby spoznal svojho Boha a teraz, dôverujúc Božiemu charakteru, čerpá nádej, silu a útechu pre tieto biedne časy.

Samozrejme, Boh sa môže zjaviť vo Svojej moci a sláve komukoľvek a kedykoľvek – On je zvrchovaný – ale naozaj môžeme zanedbávať žatvu poznania Boha v rokoch hojnosti, a potom čakať, že sa zázračne objaví, keď potrebujeme Jeho útechu? Nemali by sme uskutočniť radu vnímavého a obozretného Jozefa?

Budme usilovní v našich rokoch hojnosti, ukladajme si poznanie Božieho slova a skúsenosti s Ním, aby keď prídu tieto ťažké časy – a do života veriaceho vždy také prídu – sme mali niečo, čím budeme nasýtení a správne živení.

KRISTOVA OSOBA

[28]

Jeho nepochybniteľná smrť [5]

David McAllister, Donegal, Írsko

V minulých častiach sme sa snažili ukázať, že smrť Pána Ježiša bola pre každého. Končili sme nasledujúcou otázkou, o ktorej chceme uvažovať tentokrát: „Ak teda Kristus zomrel za všetkých, znamená to, že všetci budú spasení? A ak nie, tak prečo?“

Písmo učí, že nie všetci budú spasení a dôvodom je, aby mohol človek byť zachránený, musí činiť pokánie zo svojich hriechov a veriť v Pána Ježiša Krista. Svedectvo Slova je v tejto veci tak hojné, že uvedieme iba pár vzorových citátov: „A tak čiňte pokánie a obráťte sa aby sa vytreli vaše hriechy“ (Skut. 3:19); „...aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (Jána 3:16); „Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom“ (Jána 3:36); „ak neuveríte, že ja som, zomriete vo svojich hriechoch“ (Jána 8:24).

Tieto dve skutočnosti – že Kristus zomrel za všetkých a že nie všetci budú spasení – niektorí považujú za rozpor. „Ako,“ pýtajú sa, „môže niekto, za koho Kristus zomrel, byť

zatratený?“ Niektorí spochybňujú spravodlivosť takejto situácie: „Istotne je nespravodlivé, aby hriešnik bol potrestaný za hriechy, za ktoré Kristus zomrel,“ hovoria.

Pre niektorých spočíva riešenie v tom, že popierajú jednu alebo druhú z týchto skutočností. Na jednej strane sú tí, ktorí odmietajú učenie o tom, že by niekto bol zatratený, čo vedie k „univerzalizmu“, ktorého prívrženci odporujú učeniu Biblie, že mnohí večne zahynú. Na druhej strane iní, uznávajúc, že Biblia učí o skutočnosti večného trestu, popierajú, že by Kristus zomrel za všetkých, a tak držia učenie „obmedzeného zmierenia“, hovoriac, že Kristova smrť platí len pre určitú skupinu ľudí a že len títo môžu byť spasení.

Hoci tieto dve učenia sú rôzne, ich zástancovia majú niektoré veci spoločné. Obe skupiny popierajú, čo jasne učí Písmo a venujú veľa úsilia, aby zahmlili biblické pasáže, ktoré odporujú ich teóriám. Okrem toho obe pramena z nesprávneho porozumenia toho, čo Pán Ježiš v skutočnosti vykonal, keď zomrel na kríži.

Základným problémom je chybný názor, že sa na tieto skutočnosti dá hľadieť ako na matematickú rovnicu, akoby existoval merateľný súčet utrpenia za hriech, a že (použijúc „univerzalistický“ pohľad), ak ho Kristus niesol celý, potom už pre hriešnika neostáva nič, čo by mal trpieť. Vывodzujú z toho, že nie je dôvod, aby ktokoľvek bol večne potrestaný; alebo (z pohľadu „obmedzeného zmierenia“), keďže niektorí hriešnici budú večne trpieť, musí to znamenať, že Kristus za nich netrpel.

Iní to vidia ako finančnú transakciu. Kristus na kríži platil za dlžobu hriešnika, a tak (takto argumentujú) by bolo pre hriešnika nespravodlivosťou, keby musel zaplatiť to, čo už zaňho zaplatil Kristus; alebo tu musia byť takí, ktorých dlh On nezaplatil.

Písmo však nikde nepredstavuje Kristovo dielo týmto spôsobom. Boh neučinil to, že by vzal vopred vybranú skupinu ľudí, spočítal všetky ich hriechy, zmeral celkové množstvo prislúchajúceho trestu a položil ho na Svojho Syna, ktorý trpel, až kým nebolo prinesené zmierne za tento celkový súčet (a iba za ten). Dokonca ani povedať, že Boh vzal hriechy všetkých obyvateľov sveta (minulých, prítomných aj budúcich), spočítal ich a položil na Svojho Syna, by nebolo spravodlivé voči dielu Golgoty. V skutočnosti Boží Syn dal sám Seba ako obeť, aby priniesol výkupnú cenu, ktorou bola jeho „drahocenná krv“ (1. Pet. 1:19), ktorá presahuje ľudské ocenenie; obeť nekonečnej ceny. Svojou smrťou sa vysporiadal s celou záležitosťou hriechu a Kristus tým uspokojil Otca, bez ohľadu na

to, koľko ľudí bude na svete a koľko hriechov spáchajú. Toto zaopatrenie malo nezmernú hodnotu, dostatočnú za všetkých ľudí sveta a za všetky ich hriechy, nezávisle od ich počtu. To, čo sa udialo na Golgote v sebe nezahŕňa matematické výpočty.

Nebola to ani finančná transakcia, pri ktorej by Pán Ježiš „zaplatil dlžobu hriešnikov“. Dokonca ani v podobenstvách o dlžníkoch (Mat. 18:27; Luk. 7:42) dlh nebol nikým zaplatený; naopak, dlžníkovi, ktorý nemal ako zaplatiť, bolo odpustené, bol oslobodený od akejkoľvek povinnosti. A tak je to aj s dielom na kríži. Dlžoba hriešnika nebola zaplatená, ale dielo, ktoré tam bolo vykonané, umožnilo Bohu odpustiť hriešnikovi.

DLŽOBA HRIEŠNIKA NEBOLA ZAPLATENÁ, ALE DIELO, KTORÉ TAM BOLO VYKONANÉ, UMOŽNILO BOHU ODPUSTIŤ HRIEŠNIKOMI.

Potrebujeme vidieť Kristovu smrť takú, aká naozaj je. Teda ako právny úkon, pri ktorom priniesol zmierenie za hriechy, úplne uspokojac Boha, zvestujúc Jeho spravodlivosť a umožniac mu byť „spravodlivý a ospravedlňujúci toho, kto je z viery Ježišovej“ (Rim. 3:25-26). Tento úkon nám nedal automaticky odpustenie či ospravedlnenie, alebo vykúpenie, ani žiadne iné z požehnaní, ktoré teraz prijímame. Čo sa udialo, je to, že poskytol základ, na ktorom nám Boh mohol dať tieto požehnania. Odstránil prekážku zákona, ktorá stála medzi Bohom a hriešnikmi, a dovolila

Mu na spravodlivom základe zjaviť sa v milosrdenstve a milosti, aby ich zachránil.

A čo je tým prostriedkom, ktorým jednotlivci vchádzajú do úžitku z tohto zaopatrenia učeného na Golgote? Je to pokánie a viera v Krista. Iba v tom okamihu – vo chvíli obrátenia – je dielo Golgoty učené platným pre jednotlivého hriešnika. Hoci Kristova smrť je dostatočná pre všetkých, stáva sa účinnou iba pre tých, ktorí Mu dôverujú na spasenie.

BIBLIA UČÍ OBOJE – ŽE KRISTUS ZOMREL ZA VŠETKÝCH, AJ ŽE NIE VŠETCI BUDÚ SPASENÍ. NIE JE V TOM ŽIADEN NESÚLAD. SKUTOČNOSŤ, ŽE MNOHÍ NEBUDÚ ZACHRÁNENÍ NIE JE DÔSLEDKOM ŽIADNEHO OBMEDZENIA KRISTOVHO DIELA, ALE JE TO PRETO, ŽE NEPRIJALI NEOBMEDZENÉ ZAOPATRENIE, KTORÉ PÁN JEŽIŠ PRINIESOL.

Potešenie pre veriacich v meniacom sa svete

Roy Reynolds, Severné Írsko

„Ale stezka spravodlivých je ako jasné svetlo rána, ktoré svieti viac a viac, dokiaľ nestojí deň na výši“ (Prísl. 4:18)

Ked' sme uverili Pánovi Ježišovi Kristovi ako svojmu Spasiteľovi, vydali sme sa na cestu, ktorá hoci je hojne obsypaná ťažkosťami a vystlaná problémami a tlakmi najrôznejšieho druhu, vedie priamočiaro do svetla a blaženosti vzdialenej krajiny, ktorú sme spoznali ako svoj domov. Čoskoro sa

stane zrejším, že kresťania nie sú imúnni voči mnohým skúškam, ktoré prichádzajú na Jeho ľud a z očí svätých Božích ľudí často padajú slzy. Možno sa dokonca zdá, že Boh niekedy skrýva pred nami Svoju tvár a odvracia Svoje ucho od nášho úzkostného volania.

Tieto skúšky, tak ťažké, keď ich máme niest', nám majú pripomenúť, že toto nie je náš domov; že sme cudzincami v nepriateľskom svete; pútnikmi na pochode do lepšej krajiny, dávno vlastnenej vierou. Hľad' hore a hľad' ďalej za kamenistú cestu pred tebou a uzrieš odlesk slávy, ktorá prúdi z tej „krajiny, ktorá je krajšia než deň“ (Sanford F. Bennett), kde náš príchod čaká ten, ktorý miluje našu dušu.

*Budeme spievať na tom krásnom pobreží
Chválospev nádherného velebenia,
A náš duch viac nikdy netrpí,
Nehľadá už odpočinku požehnania.*

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[3] Zapečatení

David Petterson

V Evanjeliu Jána 10 Pán Ježiš zdôrazňuje, že obaja, Boh Syn (v. 28) aj Boh Otec (v. 29) nás zachovávajú v bezpečí. Boh Svätý Duch je tiež zapojený v našej večnej bezpečnosti. V Efežanom 1:13 nám Pavel hovorí, že sme boli „zapečatení Svätým Duchom zaslúbenia“. Pán Ježiš zaslúbil príchod Svätého Ducha (Jána 15:26; 16:7). Pavel hovorí, že sme dostali Ducha ako pečať „počujúce slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia a uveriac“. Boh nezapečatil veriacich ničím iným, než Sebou samým! Prečo to robí a čo je účelom tejto pečate?

Pečate v novozákonných časoch slúžili prinajmenšom trom účelom, ktoré všetky môžeme aplikovať na to, keď je veriaci v Pána Ježiša zapečatený Svätým Duchom.

PEČAŤ IDENTIFIKUJE VLASTNÍKA

Božia pečať na veriacom je podobná značke na dobytku v tom zmysle, že tieto značky identifikujú vlastníka. Kresťania sú Božím vlastníctvom. Boli sme kúpení Jeho Synom (1. Kor. 6:20) a zapečatení Jeho Duchom, ktorý nás označuje ako tých,

ktorí patria Jemu. Zdá sa, že toto je zdôraznené v Efežanom 1:13-14, kde toto „nadobudnuté vlastníctvo“ sa vzťahuje na Boží ľud (t. j. tých, ktorých On zapečatil). Nikdy sa nestaneme vlastníctvom nikoho iného. Pavel to jasne zdôrazňuje, keď hovorí, že táto pečať vlastníctva trvá až „ku dňu vykúpenia“ (Efež. 4:30). V týchto textoch nie je žiaden náznak, že by Jeho pečať mohla byť z nás odňatá. Patríme Jemu raz a navždy.

PEČAŤ ZARUČUJE OCHRANU

Najčastejším účelom pečatí v Písme bolo dať ochranu alebo bezpečnosť. Jama levov, do ktorej bol uvrhnutý Daniel, bola zapečatená (Dan. 6:17), aby sa zabránilo v manipulácii s ňou, rovnako, ako hrob nášho Pána Ježiša bol zapečatený z toho istého dôvodu (Mat. 27:66). Listiny boli zapečatené (ako v Zjav. 5-6), aby ich obsah bol zabezpečený voči zmenám. Dnes zapečatujeme nádoby, aby sme ochránili jedlo, ktoré obsahujú. Zapečatujeme obálky a balíky, aby sa nikto okrem adresáta nedostal dnu. Naše dvere a okná sú zapečatené (utesnené), aby chránili pred vetrom a dažďom.

Pečať Svätého Ducha poskytuje veriaceму duchovnú ochranu. Vidíme príklad toho, ako Boh dáva fyzickú pečať, aby poskytovala fyzickú ochranu v Zjavení 7. Skupina 144 000 židovských veriacich bude zapečatená značkou na svojich čelách, keď vojdú do obdobia súženia. Títo veriaci budú svedkami najhorších katastrof, poznačených väčším krviprelieváním, než ktorékoľvek iné obdobie ľudských dejín (Dan. 12:1; Mat. 24:21). Keď porovnáme súd štvrtej pečate (Zjav. 6:8), kde štvrtina ľudstva zahynie, so súdom šiestej trúby (Zjav. 9:14-15), kde je tretina pobitá, vidíme, že prinajmenšom polovica svetovej populácie bude v tej chvíli už zničená. Toto dokonca nezahŕňa ani sedem čias súdov, ktoré nastanú neskôr v čase súženia (Zjav. 16) a zdá sa, že budú ešte vážnejšie. Avšak žiadny z týchto 144 000 zapečatených veriacich nezahynie. Keď sedemročné súženie skončí, všetkých 144 000 vidíme, ako stoja na vrchu Sion s Kristom Kráľom (Zjav. 14:1-5). Ani jeden z nich nebol zabitý. Ani jeden sa nestratil. Dokonca ani sám antikrist nebol schopný poraziť ich. Božia fyzická pečať im po celý čas poskytovala fyzickú bezpečnosť. Znovu, nie je tu žiadny náznak, že by táto pečať niekedy mohla byť odňatá. Očividne ani nebola odňatá, lebo všetci z nich stále majú túto pečať, keď súženie končí (Zjav. 14:1).

Pečať, ktorou nás Boh zapečatil nie je fyzická, ale duchovná. Nedostali sme fyzické znamenie na naše čelo, ale boli sme zapečatení Božím Duchom, aby nás duchovne zachoval. Tak, ako Božia

pečať na týchto 144 000 ich fyzicky ochránila od zlých mocností, ktoré ich chceli zničiť, tak Božia pečať Jeho Ducha zachováva nás od duchovných mocí, ktoré chcú zničiť nás. Náš „život je skrytý s Kristom v Bohu“ (Kol. 3:3).

PEČAŤ DOKAZUJE PRAVOSŤ

Ďalším účelom pečatí v novozákonných časoch bolo dokazovať pravosť. Na predchádzanie falšovania boli dokumenty v prvom storočí „zapečatené“ pečatným prsteňom, ktorý otláčil svoj jedinečný otláčok do mäkkej hliny, ktorá neskôr stvrdla. Listina s touto pečaťou bola považovaná za autenticky „podpísanú“. Dnes dôležité dokumenty podpisujeme atramentom, čím ich robíme oficiálnymi a platnými. Nový Zákon používa slovo „pečať“ ako znak pravosti v Jánovi 3:33 a 1. Korintánom 9:2.

Ako veriaci, zapečatení Svätým Duchom, je na nás Božia značka pravosti. Ľudia by mali jasne z nášho správania vidieť, že patríme Pánovi Ježišovi Kristovi. Každý kresťan má Svätého Ducha (Rim. 8:9) a každý kresťan dáva svedectvo života z Boha (1. Jána 3:10; 5:18). Tým nechceme povedať, že každý kresťan je dokonalý. Veľké požehnanie našej večnej bezpečnosti nikdy nemá byť výhovorkou k hriechu, či k životu podľa toho, ako sa nám páči. Ak niekto tvrdí, že je veriaci v Pána Ježiša, avšak nijako to nedokazuje, toto tvrdenie je neplatné a taký človek nie je skutočným veriacim. Pavel hovorí: „Pán zná tých, ktorí sú jeho, a: Nech odstúpi od nepravosti každý, kto menuje meno Kristovo!“ (2. Tim. 2:19).

John Baptiste Calkin (1827-1905) je autorom piesne, ktorá zhŕňa náš predmet takto:

*Svätý Duch je pečatou,
Predchuťou, zálohou a prísľubom,
Označuje nás ako Božie vlastníctvo
A je zárukou nášho dedičstva.*

*Potom, ako sme uverili v Krista,
Počuli slovo pravdy, evanjelium,
Svätý Duch nás zapečatil,
Aby ukázal, že patríme Bohu.*

*Tento Duch je živou pečatou,
Ktorá nám dáva Boží obraz;
Pripodobňuje nás Synovi,
Ktorý otlačil Svoj obraz v našich srdciach.*

Radujme sa, že sme zapečatení, posvätení a bezpeční.

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[3]

Jej zjavenie (1)

Mark Sweetnam, Dublin, Írsko

Sedemnásť kapitola knihy Skutkov zaznamenáva azda najživšiu a najdramatickejšiu konfrontáciu v knihe, ktorá má viac než dosť strhujúcich stretnutí. Pavel bol odvečený od svojej kázne na uliciach Atén na Areopág, intelektuálne srdce jednej z najsebavedomejšej

z intelektuálnych spoločností, aké svet kedy videl. Toto miesto bolo zdrojom mnohých myšlienok, ktoré formovali a stále formujú aj našu kultúru. Muselo sa to zdať ako veľmi nerovný súboj – maličký potulný kazateľ proti impozantnej armáde aténskej filozofie. Avšak, ako sa stretnutie vyvíjalo, bol

to apoštol, kto dominoval. Aténčania boli rýchlo usadení na svoje miesto ako prázdni ľudia hľadajúci novinky, nevedomí uctievatelia neurčitých božstiev, dôslední vo svojom náboženstve, avšak nemajúci žiadne skutočné poznanie Boha, po ktorom tak márne hmatali.

Niet pochýb, že Aténčania boli urazení Pavlovým otvoreným opisom nevedomosti, ktorý podkopával ich silný intelektualizmus. O nič menej nie je urážkou intelektuálnej samolúbosti, keď si uvedomíme, že svet je stále poznačený tým istým charakterom, ktorý bol tak silne prítomný v Aténach. Horúčkovité nasledovanie noviniek, túžba „alebo vravieť niečo alebo počúvať niečo nového“ (Skut. 17:21) je stále dominantnou črtou našej doby. Tak ako Gréci, ľudstvo stále hmatá po Bohu, snažiac sa vytvárať Ho podľa vlastného obrazu. Všetky naše intelektuálne snahy a úspechy sú pokorené touto veľkou skutočnosťou: „Svet skrze múdrosť nepoznal Boha“ (1. Kor. 1:21). Zlyhajú v uchopení toho, čo je možné poznať o Bohu aj prirodzeným zjavením (Rim. 1:20-21), ruky ľudstva nikdy bez Božej pomoci nemôžu uchopiť žiadnu konkrétnu pravdu o tom, kto je Boh. Bez Božieho zjavenia blúdime v hmle protichodných myšlienok a filozofií. Do tohto zmätku prichádza tá istá pravda, ktorá tak presvedčivo znela aj v Areopágu – Boh prehovoril.

**BEZ BOŽIEHO ZJAVENIA BLÚDIME
V HMLE PROTICHODNÝCH
MYŠLIENOK A FILOZOFIÍ.**

V protiklade k malicherným a nedotknuteľným bohom gréckeho panteónu, Pavel svojim poslucháčom rozpráva o Bohu, ktorého pole pôsobnosti je neohraničené a ktorého zvrchovanosť je nespochybniteľná. Hovorí im o Bohu, ktorý tvorí a oživuje. Medzi týmito dvoma základnými pravdami leží tretia, ktorá nie je o nič menej pozoruhodná. Boh je Bohom, ktorý hovorí, ktorý prikazuje a ktorého slová dosiahli uši ľudstva.

**BOH JE BOHOM, KTORÝ HOVORÍ,
KTORÝ PRIKAZUJE A KTORÉHO
SLOVÁ DOSIAHLI UŠI LÚDSTVA.**

To, že Boh hovorí, je pravda, ktorá nás núti diviť sa a chváliť Ho. Je to pravda, ktorá prevláda v pastoračných listoch, ktorá súznie s divom Božieho zjavenia. Tento dôraz poznačuje epištoly vo viacerých ohľadoch, my budeme uvažovať o troch miestach: 1. Timoteovi 3:16; 2. Timoteovi 1:8-12 a Títovi 1:1-3, kde Pavel používa slovo phaneroō (prekladané ako „zjaviť“). V nasledujúcich článkoch, ak dá Pán, pozrieme sa na tieto tri odseky detailnejšie, avšak ešte predtým bude užitočné uvažovať o niektorých ich spoločných črtách.

Na začiatok by sme si mali povšimnúť, že v každej z týchto pasáží je časový údaj. V 2. Timoteovi a Títovi je explicitný. Obe sledujú pôvod Božieho zjavenia späť do minulej večnosti, „pred večnými časmi“. Obe tiež zdôrazňujú dôležitosť súčasnej doby. „Teraz“, spomínané v 2. Timoteovi a „v plnosti času“ v Títovi,

oboje nám pripomínajú, že Boží plán zjavenia sa rozvinul v čase. Tento dôraz na čas je tiež prítomný, hoci menej viditeľne, v 1. Timoteovi. Tu Pavel hovorí o „tajomstve pobožnosti“. Slovo „tajomstvo“ v Novom Zákone vždy označuje pravdu skrytú v predošlých dispensáciách, avšak teraz zjavenú. Každá z týchto pasáží nám pripomína, že pravda je večná a nemenná. Boh si ju „nevymýšľa za pochodu“. Obsah Božieho zjavenia je večne určený. Pripomínajú nám tiež jedinečnosť prítomnej dispensácie, keď zjavenie Božej pravdy, ktoré bolo v minulých časoch iba čiastočné a postupné, dosiahlo svoju plnosť. Pavel hovorí Aténčanom o „teraz“, ktoré označuje dramatickú zmenu v Božej komunikácii. Keď píše Timoteovi a Títovi, zdôrazňuje tú istú vec. Akí vďační by sme mali byť za to, že žijeme vo svetle úplného Božieho zjavenia!

AKÍ VĎAČNÍ BY SME MALI BYŤ
ZA TO, ŽE ŽIJEME VO SVETLE
ÚPLNÉHO BOŽIEHO ZJAVENIA!

Tieto tri úseky majú ešte niečo spoločné. Všetky zdôrazňujú skutočnosť, že pravde sa verí. V 1. Timoteovi je nám predstavené „tajomstvo pobožnosti“, ktoré je „vyznane veľké“. Slovo preložené ako „vyznane“ znamená „povedať to isté“; je tu teda jednomyselné osvedčenie tejto pravdy. Podobné výrazy nachádzame aj v ostatných pasážach. V 2. Timoteovi Pavel sám seba opisuje ako „učiteľa pohanov“.

Keď píše Títovi, zdôrazňuje svoje apoštolstvo, ktoré je úzko spojené s vyhlásením božského zjavenia a je súlade s „vierou vyvolených Božích“ (1:1). Význam slova „viera“ v tejto vete je predmetom debát. Ako budeme vidieť, sú silné dôvody rozumieť tomu ako „tá viera“, obsah toho, čo je zjavené skôr, než osobná odpoveď na pravdu. V každom prípade, bezohľadu na to, či viere rozumieme subjektívne alebo objektívne, je jasné, že je tu skupina ľudí, Boží vyvolení, ktorí veria pravde Božieho zjavenia. Dôsledky sú jasné. Pravda v pastorálnych epištolách je absolútna, ale nikdy nie je abstraktná. Keď Pavel píše o pravde, hovorí o správe zjavenej Bohom a prijatej a uverenej ľuďmi. Všimnime si, že

PRAVDA NIE JE PRAVDOU PRETO,
ŽE JEJ ĽUDIA VERIA.

pravda nie je pravdou preto, že jej ľudia veria. Nie je to tak, že by sa stretla skupina kresťanov a rozhodli sa, aká bude ich verzia pravdy. Nie, veria jej, pretože je pravdou, pretože oznamuje nemenný charakter večného Boha a hovorí o Jeho veľkom pláne vykúpiť padlého človeka za nepredstaviteľnú cenu.

Je tu ešte tretia črta, ktorú majú tieto pasáže spoločnú. V každej je Božie zjavenie vyjadrené veľmi obzvláštnym spôsobom. Každý z odsekov, dokonca aj ten v 1. Timoteovi 3, ktorý upriamuje našu pozornosť na vtelenie, hovorí o kázaní. Toto súhlasí s učením Nového Zákona ako celku. Kázeň je spôsob, vybraný Bohom na komunikáciu

Božích právd v tejto dispenzácii. Táto skutočnosť má niekoľko dôsledkov, azda najdôležitejším je, že Boh zamýšľa, aby bola pravda komunikovaná verbálne. Proroci dostali a zvestovali „slovo Pánovo“ (fráza, ktorá sa v Starom Zákone objavuje viac než 250 ráz). Kristus sám je „Slovo“ (Jána 1:1). Boh sa zjavuje slovami. V súčasnosti je to práve slovo, v čom Boh odovzdáva svoju pravdu. Ignorovaním tejto skutočnosti uškodíme sami sebe. Psychológovia a učenci nám možno budú dávať rady o účinnosti neverbálnej a vizuálnej komunikácie, avšak nezabúdajme, že

Boh, ktorého prsty pospájali zložité prepojenia v našom mozgu a ktoré vytvorili náš intelekt, si vo Svojej božskej múdrosti vyvolil kázeň – verejné, slovné hlásanie – ako spôsob, ktorým má byť zjavovaná Jeho pravda.

Samozrejme, medzi týmito pasážami sú nielen podobnosti, ale aj rozdiely, o ktorých budeme do väčších podrobností uvažovať v niekoľkých nasledujúcich článkoch. Budeme skúmať spôsob, ktorým je predstavené zjavenie v každej z epištol – zjavenie Osoby v 1. Timoteovi, Zaslúbenia v Títovi a Cieľa v 2. Timoteovi.

„... ABY SME DOSTALI MILOSRDENSTVO A NAŠLI MILOŠŤ NA POMOC V PRAVÝ ČAS.“ (ŽID. 4:16)

Aké je to potešujúce, že bez ohľadu na to, aké veľké sú naše potreby alebo aké neprekonateľné sa môžu zdať naše problémy, máme na dosah nekonečné milosrdenstvo a milosť. Generácie za generáciami čerpali z týchto nevyčerpatelných zdrojov a nijako sa nezmenšili, ani nie sú prázdne. Sýpky Božej milosti sú preplnené a sú voľné na požiadanie.

Rovnako, ako hladujúce davы ľudí v Egypte boli poslané: „Id'te k Jozefovi, a to, čo vám povie, budete robiť.“ (1. Moj. 41:55), tak aj my sme pozývaní a povzbudzovaní „pristupujte so smelou dôverou ku trónu milosti“ (Žid. 4:16) a mať úžitok z Jeho nevyčerpatelných zdrojov.

Nijaká potreba nie je príliš malá, žiaden problém nie je pre Neho bezvýznamný, aby ich odmietol alebo prehliadol a žiadne bremeno nie je také veľké, aby ním bol ochromený. Nikto, kto si žiada od Neho, neodíde prázdny.

*Vzácnny Priateľ je Pán Ježiš. Za hriech náš On strpel kríž.
S dôverou sa v jeho mene k trónu milosti vždy blíž!
Často pokoj pravý stráca duša, ktorou zmieta strach,
lebo neprináša všetko Bohu svojmu v modlitbách.*

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNĚJÚ

[11] Boh je spravodlivý

Matthew Cain

Je veľkým požehnaním, že Boh je spravodlivý – kto by chcel chváliť božstvo, ktorému nemožno dôverovať, že bude konať podľa práva a verne? Avšak Božia spravodlivosť vedie aj k nepohodlným skutočnostiam. Napríklad, Boh prikázal Izraelu ohľadom dobývania Kanaánu: „Ale z miest tých národov, ktoré ti dáva Hospodin, tvoj Bôh, do dedičstva, neponecháš živej niktovej duše, lež istotne ich zahľadiš zarieknuc ich úplnej záhube: Heteja a Amoreja, Kananeja a Ferezeja, Heveja a Jebuzeja, tak ako ti prikázal Hospodin, tvoj Bôh“ (5. Moj. 20:16-17). A ohľadom súdu na každého, kto odmietne spasenie, je pre budúcnosť napísané, že „bude aj on piť z vína hnevu Božieho... A nebudú mať odpočinku ani vodne ani vnoci, tí, ktorí sa klaňajú šelme a jej obrazu“ (Zjav. 14:10-11). Boh neskrýva svoje súdy – „Bôh je svetlo, a niet v ňom nijakej tmy“ (1. Jána 1:5). A je to žiariaca jasnosť Božej nadpozemskej slávy, ktorá zjavuje temnotu hriechu človeka tak, ako je. Táto temnota

a ľudská láska k nej, spojená s nenávisťou k svetlu (Jána 3:19-20) privoláva na človeka spravodlivý hnev, „lebo náš Bôh aj je ohňom, spaľujúcim“ (Žid. 12:29).

CHYBA V POSUDZOVANÍ BOHA

Hoci biblické úseky citované vyššie urážajú modernú precitlivosť, človek skrátka nie je v postavení, aby posudzoval či Boh je alebo nie je spravodlivý. Uznávame, že niektoré Božie činy sú pre nás náročné na racionalizáciu, avšak tieto sú práve príležitosťou, aby sme pokorne vyznali, že Mu plne nerozumieme (pozri Žalm 131 a Iza. 40:14). Ak Boh povie, že Jeho skutky sú spravodlivé, skláňame sa v nemom podriadení, lebo inak by sme neuznali Boha ako Boha. A Biblia naozaj zvestuje Božiu spravodlivosť, často a jednomyseľne – „Lebo všetky jeho cesty sú spravodlivým súdom“ (5. Moj. 32:4) a „spravodlivosť a súd postatou jeho trónu“ (Žalm 97:2; pozri aj 1. Moj. 8:19; 5. Moj. 10:18; Job 37:23; Žalm 33:5; Iza. 16:5; Mat.

23:23). V jednej v najslávnejších pasáží Nového Zákona (2. Tes. 1:5-9) Boh zdôrazňuje, že Jeho súd je „spravodlivý“ (v. 5), Jeho odplata sužujúcim je „spravodlivá“ (v. 6) a že vykonáva „pomstu“ (v. 8), ktorá dáva dôraz na vykonanie spravodlivosti, trest podľa práva a nie odplatu osobnej zášti. Ľudia nemôžu postaviť Boha pred súd, pretože plne nerozumejú spravodlivosti – človek miluje tmu.

BOŽIA SPRAVODLIVOSŤ ZJAVENÁ V ZNIČENÍ OBYVATEĽOV KANAÁNU

Kananejci milovali temnotu. Ich zhýralosť zahŕňala beštialitu, pedofiliu a hojné obetovanie detí, čo všetko je aj dnes ľuďmi odsudzované. Je spravodlivé, aby takej činnosti dovolil Boh pokračovať? „Veru, čo by sme povedali o Bohu, ktorý by len ticho sedel zoči voči takej prevrátenosti? Nepýtali by sme, kde je Boh? Avšak keď Boh konečne koná, rýchlo v tom nachádzame chyby“.¹ Písmo jasne hovorí, že zničenie kananejcov bolo vykonaním súdu, „veľkým trestom na úrovni národov“. „Pre bezbožnosť týchto národov vyženie ich Hospodin, tvoj Bôh“ (5. Moj. 9:5).

Boží rozsudok nad kananejcami nebol motivovaný farbou ich pokožky, ani ich národnosťou a pôvodom – neboli to nezaslúžené etnické čistky. Iný príklad Jeho spravodlivosti: „Bôh nehľadá na osobu“ (Skut. 10:34). Rachab (Joz. 2) a Gibeoniti (Joz. 5) sú príkladom kananejcov, ktorí sa stali súčasťou Božieho

ľudu. A je pozoruhodné, že keď Boh začal vykonávať spravodlivosť na kananejcoch, zastavil postup Izraelitov, aby vykonal spravodlivosť na izraelskej rodine. Kvôli ich modlárstvu Boh odsúdil Achana a jeho rod spôsobom podobným súdu nad kananejcami (Joz. 7). Toto „ukazuje, že Hospodinova spravodlivosť nie je obmedzená Jeho oddanosťou voči Izraelu... Keď hrešia, trestá ich, ukazujúc tak slávu svojej spravodlivosti.“²

MODLÁRSTVO OKRÁDA BOHA O SLÁVU, KTORÁ MU PRÁVOM PATRÍ

Modlárstvo je v Božích očiach mrzkým previnením³ a bolo koreňom kananejského hriechu a tiež Božieho príkazu, aby ich podmanili – „aby vás nenaučili robiť podľa niktých svojich ohavností, ktoré robia svojim bohom, a hrešili by ste proti Hospodinovi, svojmu Bohu“ (5. Moj. 20:18). Dobre si to všimnime – to, o čo v Kanaáne išlo bolo, či bude oslavovaný Boh, alebo falošní bohovia neprávom vezmú Bohu slávu, ktorá patrí jedine Jemu.⁴ A v Achanovom prípade „je to len Hospodinova zvrchovanosť, ktorá to činí spravodlivým... Hospodinova veľkosť musí byť taká, že dôvera v to, čo človek vidí namiesto toho, čo Hospodin povedal, je zločinom, ktorý oprávňuje k odňatiu života.“⁵

² James M. Hamilton, *God's Glory in Salvation Through Judgment* (Wheaton, IL: Crossway, 2010), Chapter 3, 2.2.2.

³ Vid' Mar. 12:30 a prvým príkazom pre Izrael bolo, aby nemali iných bohov.

⁴ Podobne v Zjavení 14, citovanom vyššie, je to ľudská voľba uctievať niečo iné ako Boha, ktorá človeka odsúdi.

⁵ Hamilton, Chapter 3, 2.2.2.

¹ Greg Koukl: <https://bible.org/article/canaanites-genocide-or-judgment>

Ľudia nerozumejú jedinečnej Božej zvrchovanosti. Vo všetkých Svojich súdoch Boh ukazuje, že Mu nikto nie je rovný.

JEHO SPRAVODLIVOSŤ

ZVÝRAZŇUJE JEHO

MILOSRDENSTVO

Tak, ako si zločin zasluhuje trest na súde, tak aj hriech si zasluhuje odsúdenie Kráľom nebies⁶ - každý hriech je zločinom voči Bohu. Avšak milosrdenstvo prejavené Rachabi a Gibeonitom v Kanaáne je tiež charakteristické pre Božie srdce. Jeho súd je spravodlivý, avšak Boh tiež používa Svoju spravodlivosť ako pozadie, aby jasnejšie zjavil žiarivú slávu Svojho milosrdenstva.

1. Mojžišova 3:15 je niekedy nazývaná protoevanjeliom - je to prvý záblesk evanjelia. Je výstižné, že táto prvá zvesť evanjelia obsahuje slovo súdu - nepriateľova hlava bude rozdrtená (a ľudstvo bude zažívať bolesť a boje, v. 16-17). Avšak táto správa je zmiešaná s prekvapivým milosrdenstvom - telesný život ľudskej dvojice pokračuje a semeno ženy nakoniec zvíťazí. Spasenie víťazí skrze súd. A navyše, Boh milostivo hovorí, že „Milosrdenstvo sa chváli proti súdu“ (Jak. 2:13).

KRÍŽ ČINÍ BOHA SPRAVODLIVÝM

Keby sme mali lepší pohľad na Božiu spravodlivosť, výzvou by pre nás nebolo porozumieť Božiemu súdu

⁶ Tento titul je v Písme použitý iba raz - keď Nabuchodonozor chváli Boha, „ktorého všetky diela sú pravdou a jeho cesty súdom“ (Dan. 4:37).

nad hriešnikmi, ale pochopiť Jeho milosrdenstvo a lásku voči nim. Ak je Boh Bohom, musí byť spravodlivý vždy, vo všetkom, čo robí - a to zahŕňa tiež vyhlásenie hriešnika za spravodlivého. Ako to môže byť spravodlivé? Odpoveďou je Kristovo dielo zmierenia na kríži, ktorý sám je Bohom. „Hospodin uvalil na neho nepravosť všetkých nás“ (Iza. 53:6) a požiadavky spravodlivosti boli naplnené dobrovoľnou, bezhriešnou, zástupnou obeťou. Toto sa udialo, „aby bol spravodlivý a ospravedľujúci toho, kto je z viery Ježišovej“ (Rim. 3:26).

Dielo Pána Ježiša na kríži nielen ospravedľuje Boha, ktorý zachránil hriešnikov, ale tiež nám poukazuje na riešenie, keď sa naše slabé, padlé mysle stále trápia s Božím hnevom. Keď Boh súdil kananejcov, Jeho túžbou bolo očistiť zem od modlárstva, aby vyvolené semeno mohlo naplniť svoje poslanie reprezentovať živého Boha spasenia svetu (vid' 1. Moj. 12:3; Iza. 43:10). Kým národ vo svojom poslaní zlyhal, konečné Abrahámovo semeno a pravý Izrael, Ježiš Kristus, nie. Pointou je, že Boží súd nad kananejcami zjavil Jeho svätú nenávisť voči hriechu a bol tiež súčasťou Jeho diela vykúpenia v dejinách - oba tieto koncepty nakoniec viedli ku Kristovmu krížu. Boh tu teda učinil niečo oveľa hlbšie než len nastolil spravodlivosť - sám vzal súd na Seba v osobe Svojho Syna.

Vo svetle toho, čo Boh vykonal a zjavil o Sebe na kríži, človek nemá žiadnu výhovorku pre odmietnutie Božieho spasenia. „Bôh tedy prehliadol časy nevedomosti, ale

teraz zvestuje ľuďom, všetkým všade, aby činili pokánie, pretože ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého určil nato, a podáva všetkým ľuďom vieru vzkriesiac ho z mŕtvych“ (Skut. 17:30-31). Iba On môže

spravodlivo zachrániť i spravodlivo odsúdiť. „Skalo, ktorej dielo je dokonalé! Lebo všetky jeho cesty sú spravodlivým súdom. Silný Bôh verný, u ktorého nieta neprávosti; spravodlivý je a priamy“ (5. Moj. 32:4).

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[5] Svadba a svadobná večera Baránkova

R. Catchpole

Priama zmienka o týchto dvoch predmetoch prichádza v záverečnej knihe Biblie a je spojená s udalosťami, ktoré sú predzvestou naplnenia Božieho prorockého programu (Zjav. 19:7-9).

Nevesta

Komentátori sú rozdelení ohľadom totožnosti Baránkovej „manželky“: je to Izrael, alebo Cirkev?

Metafora nevesty a ženícha na opis vzťahu Pána k Svojmu ľudu je často používaná v Starom Zákone dotyčne Hospodinovho vzťahu k Izraelu. Hoci Izrael je opísaný ako „neverná žena“, bude tento národ neskôr obnovený a táto budúca obnova a požehnanie iste bude spojené so svadobnou

radosťou (Iza. 62:4-5). Avšak stotožniť nevestu s Izraelom tiež prináša isté problémy. Povšimnutiahodným je napríklad to, že Ján Krstiteľ, najväčší z prorokov a najbližší ku Kristovi, sám seba opisuje ako „priateľ ženíchov“, teda vylučuje akúkoľvek svoju osobnú účasť v Kristovej neveste.

Niektorí zdôrazňujú, že metafora „nevesty“ nie je nikde použitá vo vzťahu k Cirkvi. Je to však jasne naznačené v Efežanom 5:31, kde Pavel, keď v predošlom verši cituje 1. Moj. 2:24, „Preto opustí muž svojho otca a svoju mat’ a bude ľnúť ku svojej žene, a budú jedno telo“, potom hovorí, „Toto tajomstvo je veľké, ale ja hovorím vzťahom na Krista a vzťahom

na cirkev“. Slová „veľké tajomstvo“ naznačujú, že vzťah, ktorý jestvoval medzi Adamom a Evou ako medzi manželom a manželkou, nachádza paralelu vo vzťahu Krista a Cirkvi. Zatiaľ čo metafora nevesty je iba naznačená v Efežanom 5, inak je to v 2. Korint'anom, kde Pavel nazýva miestne zhromaždenie v Korinte „čistou pannou“ (2. Kor. 11:2). Keď porovnáme tieto dve kapitoly, v prvej je predmetom Cirkev, zahŕňajúca každého veriaceho od Letníc až po vytrhnutie, zatiaľ čo v druhej ide o miestnu cirkev, zhromaždenie v Korinte.

ŽENÍCH

Zvyčajne je na svadbe stredobodom pozornosti nevesta, avšak pri tejto príležitosti je to Ženích. To, že je nazývaný Baránkom, iste pripomína, koľko toho vytrpel, aby získal nevestu.

SVADBA BARÁNKOVA

„Prišla svadba Baránkova, a jeho manželka sa pripravila“ (Zjav. 19:7). Za týmito slovami leží orientálny formát svadby, ktorý pozostáva z troch etáp.

1. Fáza zasnúbenia:

Keď je nevesta zasnúbená, alebo prisľúbená ženíchovi. Hoci tieto manželské zmluvy boli často uzavreté, keď dvojica bola ešte pomerne mladá, boli právne záväzné. V židovskej kultúre bola táto fáza podobná virtuálnemu manželstvu, ako to ilustruje Matúš 1. kapitola na vzťahu Márie a Jozefa. Verš 18 hovorí o Márii ako o „zasnúbenej Jozefovi“, avšak vo verši 19 je Jozef opísaný ako „jej muž“ a vo verši 20 je Mária nazvaná

jeho „manželkou“. Majúc to na zreteli, svadba Baránkova je stále v zasnubnej fáze, ako to naznačujú slová v 2. Korint'anom 11:2.

2. Fáza predstavenia:

V určenom čase otec pošle do domu nevesty služobníkov s príslušnými právnymi dokumentami, a títo potom dovedú nevestu do domu ženíchovho otca. Zvyky sa rôznili, avšak keď bolo všetko pripravené, otec nevesty vložil ruku svojej dcéry do ruky chlapcovho otca. Chlapcov otec potom vložil ruku dievčata do ruky svojho syna. V tejto chvíli bolo manželstvo plne uzavreté. V súvislosti s Cirkvou sa o tejto fáze hovorí v Efežanom 5:27: „Aby si ju postavil pred seba slávnu, cirkev, nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná“. Predstavenie Cirkvi sa udeje v nebesiach po vytrhnutí, zrejme krátko po súdnej stolici Kristovej a pred Pánovým zjavením sa v sláve.

3. Fáza osláv:

Svadobná večera, či slávnosť je porovnateľná s dnešnou svadobnou hostinou. V prípade orientálnych svadiieb hostina nie vždy nasledovala hneď po svadobnom obrade. Ženíchovi priatelia bývali pozvaní k večeri, pri ktorej ženích radostne ukázal svoju nevestu a spoločne sa radovali. Príkladom takejto večere je svadba v Káne Galilejskej (Jána 2:1-11). V novozákonnej dobe bola dĺžka a cena večere určená majetkom ženíchovho otca.

Zjavenie 19:7-9 hovorí o druhej a tretej z týchto troch fáz.

Táto kapitola začína časovým údajom: „Potom“; kapitola 18, ktorá

začína rovnako, spája kapitoly 17 až 19. V 17. a 18. kapitole sa pozornosť sústreďí na Babylon, veľkú obchodnú, politickú a náboženskú ríšu, ktorá bude slúžiť ako hlavné mesto kráľovstva muža hriechu v posledných dňoch. V 17. kapitole je predmetom náboženský Babylon, ktorý vidíme v prestrojení za „smilnicu“, zatiaľ čo v 18. kapitole je predmetom politický a obchodný Babylon v postave „mesta“. Od 1. Mojžišovej 11 a chrámového mesta Babylonu bolo ambíciou ľudí spojiť náboženstvá a politiku do jedného veľkého systému, teda niečoho, čo sa stane skutočnosťou v „Babylone“ budúcich dní. Avšak tak, ako pri babylonskej veži a neskoršom Babylone, tento veľký systém bude zvrhnutý Pánom. Opis tejto udalosti končí nárekom kráľov, obchodníkov a námorníkov, ktorí všetci profitovali z jeho obchodu a priazne. Avšak zatiaľ čo zem plače, nebesia sú nabádané k plesaniu (Zjav. 18:9-20). Odpoveďou na toto volanie je zbor niekoľkých Hallelujah (19:1-4). Znie ďalšie volanie: „Chváľte nášeho Boha, všetci jeho sluhovia, aj vy, ktorí sa ho bojíte, malí aj veľkí“ (v. 5-6). Zvučná chvála týchto úvodných veršoch je založená na troch veciach: „veľká smilnica“ bola odsúdená; „prevzal kráľovstvo Pán, náš Bôh, ten Všemohúci“; a „prišla svadba Baránkova, a jeho manželka sa pripravila“. S odstránením „veľkej smilnice“ prišiel čas, aby bola privedená pravá nevesta.

S ODSTRÁNENÍM „VEĽKEJ SMILNICE“ PRIŠIEL ČAS, ABY BOLA PRIVEDENÁ PRAVÁ NEVESTA.

„A dalo sa jej, aby sa obliekla do čistého a nádherného kmentu“; nebeský odev Baránkovej nevesty stojí v jasnom kontraste s krikľavou ozdobou „matky smilnic“, satanovej falošnej nevesty, oblečenej do purpuru a šarlátu a pokrytej zlatom a drahými kameňmi a perlami (19:8; 17:4). Nádherný kment nevestiných svadobných šiat je opísaný ako „spravodlivosť svätých“. Tento verš musíme vidieť vo svetle odmien, ktoré boli udelené pred súdnou stolicou Kristovou. Slovo „spravodlivosť“ je v množnom čísle a označuje „skutky spravodlivosti“, diela, ktoré boli posúdené, boli vykonané nutné úpravy a neveste je dané, podľa Božieho určenia, aby bola odiata do toho, čo hovorí o jej vlastnej mravnej kráse a sláve. Nemôžeme to prejsť bez uvedomenia si našej vlastnej zodpovednosti v tejto veci. Keď bude zjavená naša minulosť, bude nás vidieť ako tých, ktorí prispeli k tejto svadobnej ozdobе? A tak, predstaví

KEĎ BUDE ZJAVENÁ NAŠA MINULOSŤ, BUDE NÁS VIDIEŤ AKO TÝCH, KTORÍ PRISPELI K TEJTO SVADOBNEJ OZDOBE?

Cirkev „pred seba slávnú, cirkev, nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná“. Slovo „postaví“ (grécky paristemi) znamená „postaviť vedľa seba“ a hovorí o Kristovom predstavení Cirkvi samému Sebe bez akejkoľvek škvrny zneuctenia či vrásky staroby, svätú, čistú, bez akejkoľvek viny, krásnu nevestu.

SVADOBNÁ VEČERA BARÁNKOVA

„Blahoslavení povolání k večeri svadby Baránkovej“ (19:9). Mnohí schopní biblickí učítelia tvrdia, že svadobná večera sa koná v nebi. Usudzujú to z toho, že v 1. verši Ján hovorí o udalostiach v nebi a vo verši 11 videl „nebesia otvorené“ a tak z toho vyvodzujú, že všetky udalosti zaznamenané medzitým sa musia diať v nebi. Je to však tak? Pri hľadaní odpovede musíme obrátiť svoju pozornosť na totožnosť tých, ktorí sú povolání k večeri svadby a ako k tejto udalosti prídu.

Odkaz na totožnosť povolaných iste nájdeme v slovách Jána Krstiteľa, ktoré sme už citovali, keď opisuje svoj vlastný vzťah k Pánovi pomocou ilustrácie „ženícha“ a „priateľa ženíchovho“, pričom sám Seba stotožňuje s druhým menovaným a rozumieme tomu tak, že aj s pozíciou starozákonných svätých (Jána 3:29). Navyše, učenie samého Pána v podobenstve o desiatich pannách nám pomáha ďalej identifikovať týchto „povolaných“ ako skupinu zahrňajúcu, v kontexte, svätých z doby súženia. Panny, ktoré

chceli vojsť „na svadbu“ očividne vidíme ako odlišné od nevesty (Mat. 25:1-13). Podobne túto tretiu fázu vidíme v podobenstve o svadbe kráľovho syna a tých, ktorí boli pozvaní na svadbu, a rovnako v podobenstve o mužoch, ktorí čakajú svojho pána, keď sa vráti zo svadby. Keďže sa zdá, že starozákonní svätí nie sú vzkriesení až do začiatku tisícročného kráľovstva a keďže, ako naznačujú podobenstvá, svätí na zemi čakajú na návrat ženícha zo svadby a vošli spolu s Ním na hostinu, zdá sa byť jasným, že svadobná večera sa musí konať na zemi a nie v nebi. Starozákonní svätí, obnovený izraelský národ, pohania spasení počas súženia, všetci sú povolání, aby sa pripojili k oslave. Už sme uviedli, že oslava tradičnej východnej svadby môže trvať niekoľko dní a niektorí vravia, že svadobná večera je v skutočnosti „podobenstvom“ tisícročného kráľovstva. Výrokom v Zjavení 19:9 teda rozumieme ako očakávaniu toho, čo sa ešte má udiť.

Nech je naše porozumenie týmto udalostiam akékoľvek, jedna vec je istá: leží pred nami slávna budúcnosť!

[6] Cirkev a tisícročné kráľovstvo

R. Catchpole

TISÍCROČNÉ KRÁĽOVSTVO

Milénium, tisícročné obdobie Kristovej zjavenej vlády, je v Novom Zákone opísané ako:

„**znovazrodenie**“; čo popisuje

nový stav vecí, v ktorom všetko bude uvedené do súladu s Jeho vôľou (Mat. 19:28);

„**časy napravenia všetkého**“; v ktorých všetko, čo bolo zničené rukou človeka, bude napravené

Kristovou rukou, do ktorej Otec dal všetky veci (Skut. 3:21; Jána 13:3);

„**správa plnosti časov**“, čo budú posledné z radu „časov“, ktoré tvorili ľudské dejiny, a v ktorých bude všetko pod jednou hlavou, Kristom (Efež. 1:10);

„**zmierenie všetkého**“, v ktorom všetko na nebi i na zemi (avšak nie veci pod zemou) bude zmierené v Ňom (Kol. 1:20);

„**budúci svet (vek)**“, ktorý stojí v protiklade s „prítomným zlým vekom“ (Žid. 2:5; Gal. 1:4).

Prichádzajúci vek bol podriadený človeku, nie anjelom (Žid. 2:5). Anjeli budú služobníkmi vykonávajúcimi spravodlivý súd svätých (1. Kor. 6:3). Správa tohto tisícročného obdobia bude predovšetkým v ruke Krista, dediča všetkého (Žid. 1:2), avšak tiež v ruke svätých, ako spojených s Ním. V súčasnej dobe, v očakávaní výkonu Jeho panstva v prichádzajúcom veku, keď všetky veci budú poddané pod Jeho nohy, je teraz korunovaný slávou a ctou (Žid. 2:9).

V Zjavení 20:4 vidíme v spojení s nebeskou stránkou tohto kráľovstva tri skupiny ľudí, ktorí „kralovali s Kristom tisíc rokov“.

Sú to tí na trónoch, dvadsiati štyria starší, ktorých už teraz vidíme nie v spojení s oslavou v nebi, ako v Zjavení 4, ale vo vzťahu k správe zeme.

Druhá skupina pozostáva zo svätých, ktorí boli v prvej polovici veľkého súženia popravení pre Slovo Božie a svedectvo, ktoré držali až do príchodu Ježišovho (Zjav. 6:9-11).

Tretia skupina pozostáva zo svätých, ktorí sa v druhej polovici

súženia nepoklonili šelme, ani neprijali jej znamenia (13:15-17), odmietnuc tak zdieľať jej politické či náboženské záujmy.

Cirkev je obsiahnutá v prvej z týchto troch skupín. Keď sa zjaví náš Pán z neba, bude „oslávený vo svojich svätých a obdivovaný vo všetkých, ktorí uverili“ (2. Tes. 1:10). Cirkev bude potom vládnuť nad zemou spolu s Kristom z nebeských miest. Svätí tejto doby Cirkvi sa budú „chváliť nádejou slávy Božej“ (Rim. 5:2), vediac, že „doviedol mnoho synov do slávy“. Tieto zmienky o „sláve“ sa neobmedzujú len na nebo; hovoria o všetkom, na čom budeme mať podiel s Kristom v sláve Jeho zjaveného kráľovstva. Náš Spasiteľ o tom hovoril,

„A SLÁVU, KTORÚ SI MI DAL, DAL SOM JA IM, ABY BOLI JEDNO, AKO SME MY JEDNO“

keď povedal: „A slávu, ktorú si mi dal, dal som ja im, aby boli jedno, ako sme my jedno“ (Jána 17:22). V obzvláštnom zmysle bude Cirkev mať účasť na zjavenej Kristovej sláve.

V Zjavení vidíme tiež neprerušovaný časový sled od 1. verša 19. kapitoly až po 8. verš kapitoly 21. Tento sled pokrýva svadbu Baránkovu, opätovný príchod Krista ako kráľa – bojovníka, zviazanie satana, tisícročné kráľovstvo, konečnú vzburu Góga a Magóga, veľký biely trón a príchod večnosti. Potom, od 21:9 po 22:5 Ján opisuje charakter Cirkvi v období tisícročného kráľovstva.

Pod postavou mesta, ktorá v písmach reprezentuje nielen systém

ANJEL MU HOVORÍ: „POĎ,
UKÁŽEM TI NEVESTU, MANŽELKU
BARÁNKOVU.“

spoločenského života, ale tiež aktivitu vlády, Ján opisuje nevestu Baránkovu v požehnanej vláde v tisícročnom kráľovstve. Anjel mu hovorí: „Poď, ukážem ti nevestu, manželku Baránkovu. A zaniesol ma v duchu na veľký vrch a vysoký a ukázal mi to veľké mesto, svätý Jeruzalem“ (21:9-10). Zdá sa byť teda jasným, že toto mesto nie je myslené doslovne, ale v tejto knihe symbolov zjavuje charakter Cirkvi v tom čase.

V Zjavení 21 Ján vidí mesto zostupovať z neba dvakrát; najprv v pohľade na to, kam zostupuje, a potom, že zostupuje od Boha, ako svojho zdroja. Je to v protiklade k tajomnému Babylonu, matke smilnic a nestudatostí zeme. Pôvod tohto mesta je v človeku (1. Moj. 11:1-9), jeho určením je zem a je vystavané v posledných dňoch satanom. Vo verši 2 „sväté mesto, nový Jeruzalem“ zostupuje ako „nevesta, ozdobená jej mužovi“ nasledovne po súde pred veľkým bielym trónom; je tu v spojitosti s večnosťou. Vo verši 10 však vidíme nevestu, manželku Baránkovu ako „to veľké mesto, svätý Jeruzalem“, zostupovať po súdnej stolici Kristovej. Je to spojené s tisícročným kráľovstvom. Často sa poukazuje na to, že na začiatku tisícročného kráľovstva je nazvaná Baránkovou „manželkou“, avšak o tisícročie neskôr Jeho „nevestou“. Svadobná radosť Baránka a Jeho nevesty sa nikdy nezmenšuje.

Toto mesto má trón Boží a Baránkov (22:1). Je to jeden trón, symbolizujúci verejnú, tisícročnú Božiu vládu, o ktorej celý odsek hovorí. Cirkev je spojená s Bohom vo vláde nad svetom. Boh, zvrchovaný, vládne v moci a veličenstve a Baránok v milosti a krotkosti spravuje moc a autoritu trónu.

ČÍSLO DVANÁSŤ JE V PÍSMACH
ÚZKO SPOJENÉ S MYŠLIENKOU
SPRÁVY.

Číslo dvanásť je v písmach úzko spojené s myšlienkou správy a je viditeľné aj v spojení s mestom. Má dvanásť brán, ktoré zobrazujú dokonalosť správy na zemi. Pri bránach je dvanásť anjelov, služobníkov, ktorí čakajú na pokyn svätých vo svojom spravovaní sveta. Na bránach je dvanásť mien dvanástich pokolení Izraelových, ktoré budú v tisícročnom kráľovstve súdené dvanástimi Baránkovými apoštolmi (Mat. 19:28), ktorých mená sú napísané na dvanástich základoch, čo je dvanásť perál. Jeho rovnaká dĺžka, šírka a výška je dvanásť tisíc štádií, takže mesto je štvorcové. Z akéhokolvek uhla sa pozriete, je dokonalé a kompletne, čo zobrazuje skutočnosť jednoty, dokonalosti a súmernosti Cirkvi v sláve. Strom života nesie „dvanásť ovocí“, prinášajúc svoje ovocie každý mesiac.

Spomínaný trón udržiava a posilňuje mesto a z neho vychádza rieka plnosti života a radosti. Táto rieka požehnaní vždy preteká nebeským mestom a tak, ako všetko

ostatné, čo sa tu nachádza, je jasná ako nádherný krištál. Nebude tam viacej kliatby. Biblické dejiny obsahujú mnoho kliatob, avšak v nebeskom meste, Cirkvi, už nebudú ani kliatby, ani zhubné následky, ktoré ich sprevádzajú. Jeho služobníci Mu budú dokonale slúžiť. Budú vidieť Jeho kedysi zohavenú tvár a budú označení ako Jeho vlastníctvo tým, že budú mať Jeho meno na svojich čelách.

Tisícročné kráľovstvo dáva Bohu príležitosť verejne zjaviť Svoju slávu

MESTO, CIRKEV, MÁ SLÁVU OD BOHA A ŽIARI ŇOU DO CELÉHO SVETA.

celému svetu. Mesto, Cirkev, má slávu od Boha (21:11) a žiari ňou do celého sveta. Toto nie je vlastná Božia sláva, na ktorú nemôže pohliadnuť žiadny človek a ostať živý, ale je to tá sláva, o ktorú sa môže podeliť. Jej „svetlo“, alebo jej „žiara“ bola „podobná najdrahšiemu kameňu, ako kameňu jaspisu, kryštálovému“ (v. 11). Jaspis je trikrát spomínaný v spojitosti s mestom, vo veršoch 11, 18 a 19. Tento kameň jaspis i ostatné drahé kamene, ktoré sa spomínajú v súvislosti so základmi, hovoria o sláve, ktorú dáva Boh poznať skrze Cirkev.

Mesto nemá chrám (v. 22), pretože „Pán Bôh, všemohúci, je jeho chrámom“. Chrám v meste vždy znamená, že niektorí sú k Bohu bližšie ako iní, avšak toto neplatí vo svätom meste. Všemohúci Boh, vo svojej jedinečnej veľkosti konal a vládol počas histórie, pričom pôsobil všetky veci podľa rady Svojej vôle; teraz je

zjavený v sláve skrze Baránka, rovnako v každej časti tohto obrovského zlatého mesta. Je to chrámové mesto, v ktorom všetci slúžia bezprostrednej Božej prítomnosti a Jeho sláve.

Svetlo slnka a mesiaca už nie sú potrebné pre slávu Boha. On je zdrojom svetla v meste, zatiaľ čo Baránok je sviecou Božskej slávy, žiariac týmto svetlom všetkými časťami mesta. Temnota je zahnaná, pretože tu „noci už nebude“ (v. 25). Je pozoruhodné, že Cirkev bude prostriedkom tohto svetla pre svet. Mesto bude jedným veľkým zdrojom slávy a svetla, majúc slávu, ktorá nikdy nezvädne a svetlo, ktoré sa nikdy nezatmí. Zástupy spasených budú chodiť v jeho svetle a kráľi a národy do neho vnesú svoju slávu a česť (v. 24-26). V ten deň teda všetci uznajú nebeskú vládu.

V tomto meste niet žiadnej poškrvny ani ničoho, čo by činilo ohavnosť a lož (v. 27). Iba tí, ktorých mená sú zapísané v knihe života Baránka. Budú vládnuť na veky vekov, tak dlho, ako je Kristus na tróne. Tisícročné kráľovstvo bude zriadené na zemi, aby zjavovalo naplnenie Božích úmyslov, avšak Jeho vláda nad všetkým stvorením, večná vo svojom charaktere a bezo zmien, nikdy neskončí.

„A slávu, ktorú si mi dal, dal som ja im, aby boli jedno, ako sme my jedno, ja v nich a ty vo mne, aby boli dokonalí v jedno, aby svet vedel, že si ma ty poslal, a že si ich miloval ako si mňa miloval“ (Jána 17:23).

„A SLÁVU, KTORÚ SI MI DAL, DAL SOM JA IM, ABY BOLI JEDNO ...“

POŽEHNANÝ

[3] Izák žehná Jakoba

Frank Sona

„**P**očúvaj svojho otca!“ Po ľudskej stránke tieto slová nikdy nemali väčšiu váhu, než keď biblickí patriarchovia dávali požehnanie svojim deťom. Ich slová neboli len túžobným želaním pre ich potomstvo, ale osobnými a prorockými výrokmi Božích výnosov. V tomto prípade je tu istá odlišnosť: namiesto toho, čo by bolo bežné, teda že požehnanie by dostal prvorođený Ezav, je za príjemcu otcovského požehnanja Bohom určený Jakob.

KONTEXT POŽEHNANIA

Izák cíti, že zomiera a túži udeliť dôležité rodinné požehnanie vzťahujúce sa na pokračovanie a budúcnosť svojho prvorođeného, Ezava. Podobne, ako posledná vôľa, avšak s oveľa väčším dosahom sa požehnanie dotýka aj okolností a dokonca aj toho, ako národy a iní budú požehnaní podľa ich zaobchádzania s príjemcom požehnanja.

BOJ O POŽEHNANIE

Ezav nikdy nepovažoval prvorođenstvo za dôležité. Boh povedal: „A tak pohrdol Ezav prvorođenstvom“ (1. Moj. 25:34).

Jakob, ktorý žiadal a neskôr použil lešť, aspoň túžil po prvorođenstve. Táto túžba ukazovala vieru.

Boh ešte pred ich narodením povedal, že požehnanie patrí Jakobovi: „Väčší bude slúžiť menšiemu“ (1. Moj. 25:23). A tak, opovrhujúc prvorođenstvom už po celé roky predtým, Ezav ho predal Jakobovi za misu kaše, pretože bol hladný. Nebolo mu „vzaté“, ako neskôr tvrdí (27:36). Ezav chcel okamžité uspokojenie. Nezaujímala ho budúcnosť, málo sa staral o dedičstvo a pokračovanie požehnanja. Čo sa týka jeho charakteru, je nazvaný „obecným“ (Žid. 12:16). Bezohľadu na Jakobovu lešť, „nezbavil“ Ezava prvorođenstva podvodom.

Kým Ezav bol na svojom love, očakávajúc, že keď sa vráti, dostane požehnanie, Rebeka a Jakob vymysleli lešť. Hodiny tikali, takže Jakob pracoval rýchlo, pretvaroval sa za Ezava a pripravil pokrm z kozlaťa.

OBSAH POŽEHNANIA

Požehnanie zahŕňalo moc, majetok, miesto a potomstvo, a siahalo ďaleko za najbližšiu budúcnosť. Slovo „synovia“

(27:29), z ktorého sa zdá, akoby mal Jakob viac než jedného brata, v skutočnosti široko zahŕňa rody oboch mužov ako zakladateľov. Je príznačné, že pri udielaní tohto požehnanie je použité Božie meno Elohim a nie Jehovah. Hoci toto požehnanie je obsiahle, ešte väčšie Jakob dostal, keď sa stretol s Bohom v Bét-el (28:13-15). Pred Izákom vidíme Jakobovu osobnú snahu a úklady pre získanie požehnanie. Avšak pred Bohom v Bét-el je to zjavenie od Hospodina, keď prichádza prázdny, s ničím pred Pánom a vyjadruje úctu a bázeň. Aj pre nás má Pán Boh pripravené omnoho väčšie požehnanie, keď tak činíme!

Izákov odkaz na „rosu z neba a všelijaký tuk zeme, hojnosť obilia a hroznovej šťavy“ zahŕňa Božiu stvoriteľskú moc. Jeho požehnanie končí čiastkovým odkazom na požehnanie dané Abrahámovi. Avšak zmienka o nesmiernom rozšírení semena chýba.

KONTRAST POŽEHNANIA PRIAMO

Ezav sa vracia z úspešného lovu, no stratil požehnanie. Je to ironické, keď uvážime, že pôvodne predal svoje prvorodenstvo za pokrm. Židom 12:17 nám hovorí, že hľadal obrat mysle u Izáka. Nebolo to pokánie na Ezavovej strane, ale hľadal rozmyslenie na Izákovej. U Ezava nikdy nevidíme žiadne pokánie. Avšak Boh to zamietol a Jeho zámer bol nezrušiteľný. Ani lešť, svojvôľa, naše túžby, ani Satan nemôže zmeniť to, čo Boh vyhlásil vo Svojom Slove. Jakobovo požehnanie bolo Božím zámerom a Jeho vôľou, a Jakob bol spojením k budúcemu požehnanu

Božieho ľudu. Avšak Ezav stratil spojenie so zaslúbeným semenom. To, čo každý z bratov dostal, zodpovedalo postojom ich srdca k prvorodenstvu a tomu, čo znamenalo. Jakob mal dostať tuk „z“ (v. 28) nebies a zeme, kým Ezavove prebývanie malo byť doslova „preč“ (v. 39) od týchto vecí. Je tu použité to isté hebrejské slovo, avšak nesie oba významy a iba kontext určuje zmysel (1. Moj. 27:39). Je to zrejme zo skutočnosti, že požehnanie nemôže byť rovnaké, ako aj z Ezavovho plaču a náreku (v. 34).

KONTRAST POŽEHNANIA

DUCHOVNE

Vidíme tu dojemné protiklady Jakobových činov k činom nášho Pána Ježiša Krista. Kým Jakob používa lešť, aby dostal požehnanie, náš Pán prišiel ako Pravda. Kým Jakob klamal, pretvarujúc sa za iného syna, pri Pánovi Ježišovi bolo počuť Otcov hlas z neba: „Toto je ten môj milý Syn!“ Jakob použil zviera, ktoré zomrelo, aby dostal požehnanie bez akejkoľvek skutočnej námahy či ceny. Nášho Pána to stálo všetko – musel byť zabitý ako Baránok, aby nám mohol dať požehnanie a záchranu. Jakobove ruky boli ľstivo zabalené do zvieracej kožušiny. „Ruky sú ruky Ezavove“, hovorí Izák. Na druhej strane je Ten, ktorý jediný na Svojich rukách nesie stopy, ktoré navždy svedčia o tom, kým je! Vôňa, ktorú Jakob ľstivo získal z Ezavových šiat, bola zemitou vôňou poľa. Naproti tomu náš Pán: „A všetko tvoje rúcho je samá myrra, áloe a kassia“ (Žalm 45:9). Izák pobozkal Jakoba na znamenie prijatia a rozpoznanie, aby ho požehnal. Judáš pobozkal Pána

Ježiša ako znak jeho rozpoznanie a identifikácie k zrade. Náš Pán Ježiš stojí sám, netúžiac po požehnaní, pretože On „je nado všetkým, Bôh, požehnaný na veky“ (Rim. 9:5), ale ako Darca tých najväčších požehnaní!

UVAŽOVANIE O POŽEHNANÍ

Prvá kniha Mojžišova obsahuje základné učenia, ktoré pokračujú celým Slovom Božím. Jedno z prvých je učenie o Božej zvrchovanosti. Čo On povie, sa aj stane. Aké úžasné je to pre nás, ktorí závisíme na Jeho vernosti a Jeho slove, a aké dôležité je žiť život založený na budúcnosti! Naša nádej leží v budúcnosti a vo večnosti. Jakob si zjavne cenil budúcnosť. Na druhej strane, cenil si aj svoju minulosť a svoje dedičstvo. Ak si nebudeme vážiť svoje dedičstvo,

nebudeme mať žiadne budúce požehnanie. Ako zhromaždenia Božieho ľudu máme Božie dedičstvo a vážime si oddanosť a hodnotu predošlých generácií. Tiež museli hľadiť do minulosti i budúcnosti, aby nám odovzdali pravdu. Ak si nevážíme minulosť, stratíme to, čo nás odlišuje, čo nám bolo odovzdané a aj budúce požehnanie je v ohrození. Predovšetkým to máme činiť s veľkou vernosťou voči Bohu. Jakobovo meno bolo posledným v reťazi tých vzácnych mien, ktorými sa Boh predstavoval ako „Boh Abrahámov, Izákov a Jakobov“. Môžeme byť poslednou generáciou, ktorá Ho má zjavovať v našich dňoch. Kiež by sme si i my, podobne ako Jakob, cenili požehnanie a prvorodenstvo, ktoré nám bolo zverené, a radovali sa vo vernosti nášho Boha, ktorý zachováva Svoje slovo!

VEĽKÉ EVANJELIUM

Veľké evanjelium: Rimanom 4:5

Mitchell Taylor

„**A**le tomu, kto nerobí skutkov, ale verí na toho, ktorý ospravedľňuje bezbožného, počíta sa jeho viera za spravodlivosť.“

Každý z nás potrebuje ospravedlnenie (teda byť vyhlásený za spravodlivého), pretože Boh je svätý a naše hriechy sú proti Nemu. My sami nie sme spravodliví. Stačí krátky pohľad na aktivity nášho dňa skrze Božie slovo, aby sa to jasne ukázalo. Už dávno sa Job pýtal: „A ako bytedy mohol byť smrteľný človek spravodlivý pred silným Bohom“ (Job 25:4). Rimanom 4:5 je jedným

z najlepších textov Písma, ktoré nám dávajú odpoveď na Jobovu otázku.

Rimanom 3 končí vyvrátením bludných myšlienok, že ospravedlnenie sa dá dosiahnuť akokoľvek ináč, než vierou. Pavel teraz rozširuje tieto odpovede na hypotetické otázky začínajúce v kapitole 4 a pokračujúce až do 5:12. Rimanom 4:5 je časťou Pavlovho rozboru mylného názoru, že človek sa môže chváliť tým, ako dosiahol spasenie. Chvála sama osebe je vylúčená princípom viery.

BOH JE MILOSRDNÝ, NIE DLŽNÝ

Pavel zakladá svoju argumentáciu na 1. Mojžišovej 15:6. Je to starozákonné písmo ukazujúce, že Boh pripočítal Abrahámovi spravodlivosť na základe viery: Abrahám „uveril Hospodinovi, a on mu to počítal za spravodlivosť“. Dluje Boh spravodlivosť ľuďom na základe ich skutkov tak, ako sa zamestnávateľ vyrovnáva so svojím zamestnancom v deň výplaty? Nie, Abrahám takto nedostal spravodlivosť, ani Boh nikoho takto neospravedlňuje. Boh vyhlásil Abraháma za spravodlivého preto, že uveril Bohu, bez náznaku Abrahámových skutkov. Povedať, že naše skutky sa počítajú ako zásluha a v ich dôsledku nám Boh dluje spravodlivosť, je cudzie Písmu a urážkou svätosti Božej. Podrýva to výnimočnosť vykúpenia učiného Pánom Ježišom Kristom.

VIERA, NIE SKUTKY

Abrahám nebol ospravedlnený zo skutkov. Možno starozákonné obeť niekoho ospravedlnili? Možno obriezka? Abrahám žil ešte pred

zákonom a nariadením obetí. Boh sa tiež uistil, že Jeho slovo vyhlasuje Abraháma za spravodlivého v 1. Mojžišovej 15, ešte pred nariadením obriezky v 1. Mojžišovej 17. Jeho ospravedlnenie pred obriezku diskvalifikuje teóriu, že náboženstvo má hodnotu pred Bohom (Rim. 4:9-12). Abrahám to pre svoje ospravedlnenie nepotreboval a takisto to nepotrebuje nikto iný.

A čo potom, ako bol uvedený Mojžišov zákon? Pavel pokrýva aj túto otázku, keď Boží Duch vedie jeho myšlienky k Dávidovi v Žalme 32. Dôsledne zaznamenáva, že keď Dávid hovorí o tom, že mu nie je pripočítaný hriech, je to nezávislé od skutkov. Dokonca aj Dávid, muž podľa Božieho srdca, nemohol priniesť žiadny čin hodný toho, aby si zaslúžil spravodlivosť zhodnú s Božím charakterom. Spravodlivosť dostáva iba ten, kto verí v Toho, ktorý ospravedlňuje bezbožného, dokonca aj v Starom Zákone.

SPRAVDLIVOSŤ POD

PODMIENKOU VIERY

Je dôležité porozumieť, že vo viere niet zásluhy, avšak Boh vyžaduje vieru. Viera sama v sebe nemá hodnotu. Pre mnohých je ľahké položiť vieru ako predmet ich viery. Vidíme slovo „veriť“ samé osebe na značkách a billboardoch. Avšak spravodlivosť pred Bohom sa nedá nájsť v hodnote viery, ale v hodnote predmetu viery: v Synovi Božom. Boh pripočítava spravodlivosť bezbožnému na základe smrti Svojho Syna, pod podmienkou viery.

Velké evanjelium: Rimanom 5:1

Andrew Ware

Hoci Božie Slovo je vždy aktuálne, po všetkých otrasoch posledných rokov je Rimanom 5:1 obzvlášť príhodným veršom pre naše dni, keď predstavujeme evanjelium. Tento verš sa prirodzene dá rozdeliť do troch častí, ktoré nám pomáhajú načrtnúť pravdu evanjelia.

„OSPRAVEDLNENÍ SÚC TEDY Z VIERY“

Táto veta nadväzuje na argument, ktorý Pavel buduje už od 1. kapitoly: že najzákladnejším problémom ľudstva je naša nespravodlivosť pred Bohom. Sme hriešnici. Vzbúrili sme sa voči Božej svätosti a vo svojom hriechu sme pod Jeho hnevom (Rim. 1:18), zaslúžime si spravodlivé odsúdenie od Boha (3:19). Keď kážeme evanjelium, musíme zdôrazniť potrebu spasenia.

Avšak v kapitole 3 je predstavené Božie úžasné riešenie – ospravedlnenie. Na základe dokonaného diela Pána Ježiša, Boh vyhlasuje hriešnych mužov a ženy za spravodlivých pred Ním, keď sa v pokání a vo viere obrátia ku Kristovi. Viera je teda odozvou, ktorú Boh požaduje na Svoje riešenie, ktoré pripravil.

Potom, ako začína 5. kapitola, je nám predstavené vlastníctvo kresťana. Fráza „ospravedlnení súc“ sa dá možno lepšie vyjadriť ako „keďže sme boli ospravedlnení“, pretože nasledujúce nádherné slová sa vzťahujú na ľudí,

ktorých Boh ospravedlnil. Keď hlásame evanjelium, musíme sa uistiť, že je jasný rozdiel medzi tým, keď je človek v Kristovi a mimo Krista. Hoci spravodlivosť Božia skrze vieru je „pre všetkých“, ponúkaná každému bez výnimky, je „na všetkých veriacich“ (Rim. 3:22). Iba tí, ktorí dôverujú Kristovi ohľadne spasenia, majú odpustené hriechy a sú vyhlásení za spravodlivých pred Bohom – pre tých, ktorí neveria, „hnev Boží zostáva“ na nich (Jána 3:36).

„MÁME POKOJ BLÍŽIŤ SA K BOHU“

Mnohí ľudia prežili neveriteľne turbulentné dni kvôli pandémie COVID-19, či pre politické a spoločenské nepokoje; avšak citlivo im musíme pripomenúť potrebu väčšieho pokoja. Pre bezbožných niet pokoja (Iza. 48:22); hriešnik nemá žiadny nárok na skutočný večný pokoj.

Pre ospravedlnených pokoj s Bohom nie je zaslúbením odloženým pre budúce dni – je to ich vlastníctvo. Slová „máme“ sú veľmi vzácne – kresťan má pokoj s Bohom už teraz! Hoci tu nie je použitý výraz „zmierenie“, toto učenie je iste prítomné. Zmierenie je úžasný prechod od rozbroja k mieru. Boh, vo Svojej milosti, zmieril hriešnikov so Sebou samým. Toto je oveľa viac, ako pokoj od vojny, oveľa viac, než pokoj od pandémie.

„SKRZE NÁŠHO PÁNA JEŽIŠA KRISTA“

Všetko toto je skrze Pána Ježiša Krista, pretože v Ňom sa Boh vysporiadal s hriechom raz a navždy.

Šiel na kríž, zniesol Boží hnev naproti hriechu, vošiel do smrti, a potom znovu vstal. Iba pre toto dokonané dielo môžu byť hriešnici zachránení. Je to „skrže“ Jeho osobu a dielo, že Boh ospravedľňuje a zmieruje hriešnikov so sebou. Ako veľa je obsiahnuté v týchto piatich slovách!

Je dobré, ak sa tu ešte pristavíme pri slovách „skrže vieru“. Je to iba Kristus, kto môže zachrániť, avšak On zachraňuje iba tých, ktorí činia pokánie zo svojich hriechov a dôverujú Mu, že ich zachráni.

Velké evanjelium: Rimanom 5:6

Paul Barnhardt

Lebo Kristus, keď sme ešte boli slabí, ešte za času zomrel za bezbožných“

Keď uvažujeme o tom, čo apoštol píše v Rimanom 5, môžeme to pripodobniť k „statusu“ na profile nového veriaceho: „Ospravedlnení... majú pokoj... táto milosť... plesat' v nádeji“. V ďalších niekoľkých veršoch vysvetľuje, ako skúšky pomáhajú zdokonaľovať charakter veriaceho a jeho pohľad smerom k rastúcej vďačnosti za lásku, ktorú na neho Boh vylieva. Ó, byť tak viac podobný tomuto Pavlovi!

NÁŠ STAV

Keď sa však zameriame na 6. verš, rozumieme, že takto to pre apoštolu nebolo vždy. Hovorí o tom,

že nie vždy mal takýto pohľad či stav. V skutočnosti, s autoritou hlása svojim čitateľom, že „sme boli slabí“. Pavel, skrže inšpiráciu, nám predstavuje náš stav pred spasením tak, ako ho vidí Boh. Či si to uznáme, či nie, toto je stav každého človeka bez Krista. Nemáme silu sami v sebe, ani nádej v iných, ani žiadny iný zdroj v tomto svete, ktorý by nás priviedol do istoty a bezpečia, ktoré nachádzame v úvodných veršoch. Mimo Krista sme úplne bez sily. Tu bol aj Pavel a mnohí sú tam aj dnes. Vidíme však v tomto verši aj dobré správy! Je to pravda, ktorá viedla k Pavlovmu spaseniu a k zmene jeho stavu.

Boží KALENDÁR

V krátkej vete, ktorá mení celú scénu, je nám predstavený Boží kalendár. Boh má kalendár a poriadok vecí, ktoré boli už dávno naplánované a dokonale vykonané. Hriech priniesol smrť Božiemu stvoreniu a kliatbu do ľudského sveta, avšak tiež pripravil scénu pre zaslúbenie semena ženy, stredobodu Božieho večného plánu. Naše kalendáre musia byť z času na čas aktualizované, upravené či zrušené a vždy sú len dočasné, pretože nevieme, čo nám ďalší deň prinesie. Avšak Boh má kalendár, ktorý sa rozvíjal v dokonalom čase a nikdy nemusí byť zmenený. V pravom čase v Božom kalendári a práve keď ľudský škaredý a bezbožný stav bol tak do očí bijúco zjavený, Kristus zomrel za bezbožných. My sme bezbožní hriešnici, zasluhujúci smrť (odplatu hriechu), avšak práve vtedy a práve preto Kristus zomrel. Namiesto toho, aby Golgota, či kríž narušili Boží

kalendár, oni dokazujú, že Jeho úmysly sú vždy dokonale naplánované.

SPOJENIE S KRISTOM

Posledný výraz tohto verša zjavuje pravdu o spojení s Kristom. Niečo sa udialo na tom kríži pred dvetisíc rokmi. Niečo sa stalo pre hriech a hriešnikov všetkých vekov a dôb. Kristus vie, čo tam vykonal a je to div a zázrak milosti, keď to i hriešnik z čiastky pochopí. V tej chvíli je spojený so Spasiteľom. Začína jeho osobný vzťah s tým, ktorý dal svoj život, bol pochovaný a teraz žije v nebi, a bezbožný hriešnik zisťuje, že jeho stav sa zmenil, práve tak, ako Pavlov. To isté uistenie a večnú bezpečnosť môžu požívať všetci, ktorí spočinuli v samom Pánovi Ježišovi Kristovi.

Veľké evanjelium: Rimanom 5:8

Samuel Simonyi-Gindele

„**A**le Bôh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“

Si hodný toho, aby niekto za teba zomrel? Stála by obeť iného života za tvoj za to? Prvé tri kapitoly epištoly Rimanom sú zhodnotením ľudských výsledkov a jednoznačným záverom nestranného a vševedúceho Sudcu je odsúdenie: „Nieto spravodlivého ani jedného... niet toho, kto by činil dobro, niet ani jedného“ (3:10,12). Odpoveďou na našu otázku je jednoznačne: „Nie! Nie som hodný

obete nikoho iného.“

V Rimanom 5. kapitole je táto otázka otočená: pre koho, alebo za aký ideál by si bol ochotný zomrieť? Vo verši 7 Pavel odpovedá, že je vzácne, aby niekto uvažoval o obetovaní samého seba za morálne spravodlivého človeka. Možno o niečo pravdepodobnejšie je uvažovať o obeti za dobrú osobu, či vec. Nevysloveným dôsledkom je, že ak je vzácne zomrieť za hodnú osobu, je priam nemysliteľné zomrieť za niekoho nehodného.

Rozumieme obeti, obzvlášť najvyššej obeti života niekoho, vo svetle hodnoty toho, kto alebo čo bude zachránené. Počas niektorých sviatočných dní si spomíname na vojakov, ktorí zomreli, aby zastavili krutovládu, alebo udržali mier. Toto považujeme za hodnú obeť, život položený za vznešenú vec. Keď niekto položí život za ľudí alebo ideály, v ktorých nevidíme cenu, prinajlepšom to nazveme mrhaním, v horšom prípade samovraždou, márnou obeťou.

Je preto ťažké porozumieť Božej láske k nám, pretože je tak veľmi odlišná od toho, ako milujeme a obetujeme sa my. „Bôh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás“ (v. 8). Nie sme milovaní preto, že by sme činili niečo hodné Božej lásky a boli Mu poslušní. Sme milovaní, keď sme ešte boli hriešnikmi, milovaní, dokonca aj keď sme neboli ochotní a schopní odpovedať na Božiu lásku. V žiadnom prípade nie sme dobrými ľuďmi, pre ktorých „by sa niekto snád' aj odvážil zomrieť“ (v. 7). Toto je nespochybniteľnou správou Rimanom 5:8: Boh miluje teba, aj mňa

teraz, v prítomnosti. Dokázal to skrze obeť Svojho lúbeho Syna, Pána Ježiša Krista.

Boh si myslí, že stojí za to za teba zomrieť a učinil to, čo by sme ty, ani ja nikdy neurobili: dal sám Seba za niekoho, kto je podľa Jeho meradiel nehodný. Človek Ježiš, Boží Syn zomrel za mňa. A čo ty? Tvoja hodnota pre Boha je meraná obeťou, ktorú za teba dal, nie tým, čo činíš pre Boha. Smrť Pána Ježiša Krista je dôkazom nezmernej, ohromujúcej skutočnosti, že Boh ťa miluje. Na kríži, vonku za Jeruzalemom, Pán Ježiš Kristus ukázal, že si hodný toho, aby za teba zomrel. Jedinou príhodnou odpoveďou je vyznať svoje hriechy a uveriť v Ježiša Krista, ako tvojho Pána a Spasiteľa.

Velké evanjelium: Rimanom 6:23

Jeremy Kundert

Sme obyčajní smrteľníci. V živote a smrti nevyčnievame nad status obyčajných smrteľníkov. Celé generácie hľadali elixír života, nenašli však nič. Neexistuje žiadny magický liek, ktorý by dal človeku večný život – je tu však iný spôsob. Porozumejme najprv, čo nás robí smrteľnými, čo nás núti zomrieť. Je to naša prirodzenosť – naša sebecká, pyšná prirodzenosť – kvôli ktorej musíme zomrieť. Apoštol Pavel nám hovorí toto: „Lebo odplátou za hriech je smrť.“ Rozdeľme si túto vetu a pozrime sa, prečo je to naša vlastná prirodzenosť, ktorá nám prináša smrť:

- Odplata – to, čo si zaslúžime za

naše správanie

- Hriech – všetky skutky pochádzajúce zo sebeckta a pýchy
- Smrť – večné odlúčenie od všetkého, čo je krásne a dobré.

Zasluhujeme si smrť pre naše sebeckto a pýchu. Keďže sme ľuďmi, naším prirodzeným sklonom je slúžiť najprv samým sebe a uisťovať sa, že naše vlastné potreby a túžby sú naplnené, často na úkor druhých. Boh to nenávidí, pretože Jeho charakterom je láska a sebaobetovanie. Vie, že sebeckto a pýcha pôsobia trápenie, skazu a nakoniec smrť. Boh nedovolí tým, ktorí sú motivovaní sebecktom a pýchou, aby prebývali v Jeho slávnom nebi. Iba večná smrť očakáva tých, ktorí pokračujú touto cestou.

Niektorí si smrť predstavujú ako pokojný sen, alebo ako cestu za ďalším dobrodružstvom, nič také to však nie je. Smrť je strašná temnota, ktorá zostúpi na odsúdených hriešnikov a odlúči ich od všetkého, čo milujú – už nikdy nebudú cítiť slnko na svojej tvári, počuť sladké melódie vtákov, či radovať sa z objatia milovaných ľudí. Smrť je večné odlúčenie od všemocného Boha pre všetkých tých, ktorí v sebeckte a pýche odmietli nasledovať Ho v pravde, spravodlivosti, láske a pokoji.

Avšak pre tých, ktorí sa pokoria a obetujú svoje sebeckto a pýchu, apoštol Pavel pokračuje týmito nádhernými slovami: „darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.“ Neexistuje žiadny elixír života, avšak v týchto slovách je život. Pozrime sa bližšie na slová v tejto druhej vete:

- ▶ *dokončenie na zadnej obálke*

► *Dokončenie článku Velké evanjelium:*

- Dar – niečo, čo dostávame obeťou iného.
- Večný život – večne trvajúca radosť Božej nádhery v nebesiach.
- Ježiš Kristus -pokorný, sebaobetujúci Spasiteľ sveta.

V našom prirodzenom stave nie sme schopní zaslúžiť si večný život, avšak Boh vo Svojej láske nám dáva večný život zdarma skrze dielo Pána Ježiša Krista na kríži. Božou najvyššou túžbou je, aby sme boli slobodní od sebeckta a pýchy, a stali sa podobnými Jemu, aby sme mohli tráviť večnosť s Ním. Boh nedovolí sebeckým, pyšným jednotlivcom vojsť do neba, avšak On má moc dať nám novú prirodzenosť a nový život – prirodzenosť a život, aké má On.

Počúvajme celý verš Rimanom 6:23: „Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.“

V sebeckte a pýche sme obyčajní smrteľníci odsúdení na večnú smrť. Avšak tých, ktorí sa obrátia k Bohu a dostávajú večný život skrze Pána Ježiša Krista, očakáva slávna budúcnosť v nebeských palácoch.

www.slovo pravdy .com

ISSN 1451-1991